

UZASADNIENIE

W dniu 28 czerwca 2007 roku J. Ś. (1) był w godzinach porannych przesłuchiwany na Komisariacie Policji w Ł.. Przesłuchanie to miało związek z włamaniem do Skupu (...) w Ł.. Z Komisariatu Policji J. Ś. (1) wrócił do domu około godziny 13-14. W domu był sam i zaczął spożywać alkohol. Gdy około godziny 16 do domu wróciła jego mama, która nie pozwalała mu pić w domu, wyszedł z mieszkania i udał się do piwnicy w sąsiednim bloku, gdzie w dalszym ciągu spożywał alkohol. Przebywał tam do godziny 19-20, kiedy to wrócił do domu.

(wyjaśnienia J. Ś. (1) k.32-34, k.40v od słów „następnie poszedłem” do słów „do domu” k.41v, k.44-45, k.273 od słów „ogłoszono mi” do słów „o nazwisku W.”, k.296-297, k. 381-382, k.692v-693, k.1437, k.2258-2259 zeznania D. Ś. k.29-30,k.2450v)

Po około 10 minutach J. Ś. (1) wyszedł z domu. Ubrany był w zielone spodnie dresowe, białą koszulkę z krótkim rękawem oraz szarą bluzę z kapturem. Wychodząc zabrał z kuchni nóż o długości ostrza 15 cm. Około godziny 21:30 J. Ś. (1) pojawił się na osiedlu (...) w Ł.. W tym czasie J. W., który mieszkał tam w bloku numer (...) wyszedł z domu w celu wyrzucenia śmieci do pobliskiego kontenera. Gdy wracał do domu przechodził obok niego J. Ś. (1). W momencie gdy się mijali J. Ś. (1) nawet nie spojrzał na J. W. tylko wyjął z kieszeni nóż, który miał ze sobą i zadał J. W. cios po lewej stronie klatki piersiowej powodując obrażenia w postaci rany kłutej na przedniej powierzchni klatki piersiowej po stronie lewej długości 14,5 cm wraz z kanałem biegnącym od góry ku dołowi oraz nieco ku tyłowi, który zakończył się w świetle żołądka. Po zadaniu ciosu J. Ś. (1) zaczął uciekać, przed usiłującym go zatrzymać J. W. kierując się na ulicę (...). Podczas ucieczki zgubił nóż. Po chwili J. W. zaprzestał pościgu i chwytając się na nogach usiadł na ławeczce.

(wyjaśnienia J. Ś. (1) k.32-34, k.40v od słów „następnie poszedłem” do słów „do domu” k.41v, k.44-45, k.273 od słów „ogłoszono mi” do słów „o nazwisku W.”, k.296-297, k. 381-382, k.692v-693, k.1437, k.2258-2259, zeznania M. W. k.4-5, k.1005v-1006v, k.1468, k. 2048, k.2321-2321v, E. W. (1) k.1007, k. 2376v-2377, D. W. k. 8v, od słowa (...) do końca na k.9, k.755, k.1494v, k.2048, k.2423-2423v, A. Ł. k.19, k.754v-755,k.1494v-1495,k.2260v-2261,k.2450v)

J. W. został przetransportowany do Szpitala (...) w Ł., gdzie przeszedł zabieg operacyjny. Zmarł dniu 1 lipca 2007 roku na skutek odniesionych obrażeń w wyniku ciężkiej niewydolności krążeniowo oddechowej, spowodowanej utraceniem do światła przewodu pokarmowego znacznej ilości krwi.

(Dokumentacja lekarska k.61-75,k.121-155, 169-189, protokół sekcji zwłok wraz z opinią k.110-120, opinii (...) w L. k.845-847, Kserokopia historii choroby dotycząca J. W. k.798)

W toku prowadzonego przeciwko J. Ś. (1) postępowania zarządzone badania psychiatryczne. W tym celu został w dniu 14 sierpnia 2007 roku doprowadzony przez funkcjonariusza Policji W. P. do SPZOZ w Ł.. Po wprowadzeniu do gabinetu, gdzie zdjęto mu kajdanki J. Ś. (1) wykorzystał nieuwagę konwojującego go funkcjonariusza Policji i zbiegł z gabinetu. Po nieudanym pościgu W. P. zawiadomił Komendę Powiatową Policji w Ł., której funkcjonariusze podjęli czynności pościgowe za J. Ś. (1). J. Ś. (1) ukrył się w jednym z pomieszczeń na terenie Punktu Skupu (...) w Ł.. Gdy się tam pojawił, nie widział nikogo. W tym czasie na terenie Punktu Skupu (...) przebywał E. Ł., który spożywał tam alkohol i nie widział ukrywającego się J. Ś. (1). Nie wiedział również, iż przeciwko J. Ś. (1) toczy się postępowanie i że jest poszukiwany przez Policję. Nie wiedział również, iż J. Ś. (1) znajduje się za drzwiami pomieszczenia przed którym usiadł aby kontynuować spożywanie alkoholu. Funkcjonariusze Policji dokonali przeszukania pomieszczeń na terenie

Punktu Skupu (...) w Ł.. Gdy otworzyli drzwi do pomieszczenia przed którym siedział E. Ł. zauważyli stojącego w rogu (...). Następnie dokonali zatrzymania obu mężczyzn.

(wyjaśnienia J. Ś. (1) k.32-34, k.40v od słów „następnie poszedłem” do słów „do domu” k.41v, k.44-45, k.273 od słów „ogłoszono mi” do słów „o nazwisku W.”, k.296-297, k. 381-382, k.692v-693, k.1437, k.2258-2259, E. Ł. k.233-234, k.238-239, k.694, k.1438, k.2259-2260, zeznania M. N. k.230v-231, k.753v, k.1539, k.2317-2317v, W. P. k.2318, D. K. k. 225,

k. 752, 1493, k.2318-2319, D. Z. k. 226-227, k.752v-753, k.1493v-1494, 2049, k.2319v-2320, D. M. (1) k.2375v-2376, T. T. (1) k.2375-2375v)

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie wyżej powołanych dowodów a także na podstawie zeznań świadków: A. D. (k.1007, k.2450v) oraz S. M. ((...) - (...), k.2376) K. K. (1) (k.1539, k.2450v) K. K. (2) (k.2320v), M. P. (k.2320v), T. T. (2) (k.395-396, k.1079, k.2450v), P. N. (k.1539v, k.2450v), J. K. (k.1951v-1952, k.2450v), R. Ś. (k.35, k.820, k.2450v) oraz na podstawie dokumentów:

Za wiarygodne Sąd uznał dowody zgromadzone w toku postępowania: protokół oględzin miejsca (k.6-7v), Protokół przeszukania (k.23-24); Protokół zatrzymania rzeczy (k.26-28 k.81-83; k.85-87); Protokół oględzin rzeczy (k.88-89); Wywiad policyjny J. Ś. (1) (k.91, 241, 405) Protokół pobrania materiału porównawczego (k.92); Opinia kryminalistyczna nr BE- (...) z zakresu badań daktyloskopijnych (k.305-308) ; Opinia kryminalistyczna z zakresu badań śladów Genetycznych (k.313-321); Opinia kryminalistyczna z zakresu badań mechanoskopijnych (k.325-328); Opinia sądowo-psychiatryczna dot.

J Ś. (k. 334-336); Protokół przeszukania (k.373-375); Protokół oględzin (k.386-387); Protokół zatrzymania rzeczy (k.388-390); Protokół odtworzenia utrwalonych zapisów (k.400-401); Opinia psychiatryczna dotycząca J. Ś. (1) (k.418-419); Opinia psychiatryczna dotycząca E. Ł. (k.453-457); Opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca J. Ś. (1) (k.515-529); Opinia sądowo-psychologiczna dotycząca J. Ś. (1) (k.530-545); Kserokopia książeczki zdrowia dotycząca J. Ś. (k.729-731, k.733-735); Książeczka zdrowia dotycząca J. Ś. (1) (k.789).

Oskarżony J. Ś. (1) (k.32-34, k.40v od słów „następnie poszedłem” do słów „do domu” k.41v, k.44-45, k.273 od słów „ogłoszono mi” do słów „o nazwisku W.”, k.296-297, k. 381-382, k.692v-693, k.1437, k.2258-2259) w toku postępowania przygotowawczego początkowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13§1 w zw. z art. 148§1 k.k. (k. k.32-34, k.40v od słów „następnie poszedłem” do słów „do domu” k.41v, k.44-45,) Wyjaśnił, iż w dniu 28 czerwca 2007 roku był przesłuchiwany na Komisariacie Policji w związku z włamaniem do punktu Skupu (...) w Ł.. Z przesłuchania wrócił do domu. Było to około godziny 13-14.

Do godziny 16 był w domu sam i spożywał alkohol. Potem wyszedł z domu, gdyż jego mama nie pozwalała mu spożywać alkoholu. Udał się do piwnicy sąsiedniego bloku gdzie przebywał do godziny 19-20, po czym wrócił do domu. W domu przebywał około 10 minut. Po tym czasie wyszedł z mieszkania zabierając ze sobą nóż kuchenny długości ok. 15 cm. Nikt nie widział jak zabiera ten nóż. Nie potrafił wyjaśnić dlaczego wziął nóż ze sobą. Gdy wyszedł z domu w niedalekiej odległości zaczepił go jakiś mężczyzna i pociągnął go za rękaw bluzy. Wówczas wyjął nóż z kieszeni i zadał cios temu mężczyźnie w okolice brzucha. Następnie zaczął uciekać. Wyraził żal z powodu tego co zaszło (k.34).

Po zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów i zarzucenie J. Ś. (1) popełnienie czynu wyczerpującego dyspozycję art. 148§1 k.k. J. Ś. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień w tym zakresie (k.273).

W trakcie kolejnego przesłuchania (k.297-297v) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 148§1 k.k. Wyjaśnił, iż tego dnia był pijany i nie pamięta przebiegu zdarzenia.

W toku przewodu sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 148§1 k.k. Oświadczył, iż wyjaśnienia w składane w toku postępowania przygotowawczego w zakresie w jakim dotyczą przyznania się do popełnienia w/w czynu jak i przebiegu zdarzenia zostały wymuszone przez przesłuchujących go funkcjonariuszy Policji, którzy go bili i kopali po całym ciele (k.692-693, k.1437) i skorzystał z prawa do odmowy

składania wyjaśnień (k.2258). Oświadczył, iż nie potwierdza i nie zaprzecza odczytanym mu jego wcześniejszym wyjaśnieniom (k.2259). Dodał, że w miejscu do którego uciekł nie widział E. Ł. (k.1008).

W pozostałej części jego wyjaśnienia nie odnoszą się do meritum sprawy.

Oskarżony E. Ł. (k.233-234, k.238-239, k.694, k.1438, k.2259-2260) zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i przewodu sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Oświadczył, iż w punkcie Skupu (...) spożywał alkohol i był sam. Nie widział J. Ś. (1) i nie ukrywał go ani w żaden inny sposób nie pomagał mu w ucieczce z konwoju Policji.

Sąd podzielił w części wyjaśnienia J. Ś. (1). Na wiarę zasługują wyjaśnienia oskarżonego składane w toku postępowania przygotowawczego w zakresie

w jakim przyznał się do ugodzenia nożem J. W. tj. wyjaśnienia z k.32-34, k.40v od słów „następnie poszedłem” do słów „do domu” k.41v, k.44-45. Podnoszone w tych wyjaśnieniach okoliczności znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. W. k.4-5, k.1005v-1006v, k.1468, k. 2048, k.2321-2321v, E. W. (1) k.1007, k. 2376v-2377, D. W. k. 8v, od słowa (...) do końca na k.9 , k.755, k.1494v, k.2048, k.2423-2423v, A. Ł. k.19, k.754v-755, k.1494v-1495, k.2260v-2261, k.2450v, którzy wprawdzie nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia lecz rozmawiali z J. W. bezpośrednio po zdarzeniu. Nadto okoliczności te znajdują potwierdzenie w dokumentacji lekarskiej oraz w opiniach (k.110-120, k.845-847).

Nie budzi wątpliwości także fakt, iż J. Ś. (1) w czasie przedmiotowego zdarzenia był pod wpływem alkoholu.

W tej części wyjaśnienia J. Ś. (1) są logiczne, konsekwentne i składane były spontanicznie.

Wiarygodne są również wyjaśnienia J. Ś. (1) w zakresie w jakim twierdzi, iż w momencie ukrywania się na terenie Punktu Skupu (...) w Ł. nie widział on przebywającego tam E. Ł.. W tej części jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach E. Ł., który również stwierdził, iż nie widział ukrywającego się J. Ś. (1).

Brak jest dowodów potwierdzających wersję wydarzeń oskarżonego, iż został zaczepiony przez pokrzywdzonego, który miał go szarpać za rękaw bluzy. Wynika to z faktu, iż poza oskarżonym i nieżyjącym pokrzywdzonym brak jest bezpośrednich świadków zdarzenia, którzy mogliby potwierdzić lub zaprzeczyć powyższemu faktowi.

Sąd nie obdarzył wiarą wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia te są w sprzeczności z wcześniejszymi wyjaśnieniami oskarżonego. Należy podkreślić iż zmiana treści wyjaśnień w zakresie w jakim dotyczą one przedmiotowego zdarzenia nastąpiła w momencie zmiany treści postanowienia

o przedstawieniu zarzutów i zakwalifikowaniu czynu jako wyczerpującego dyspozycję art. 148§1 k.k. Jest to więc nie innego jak próba uniknięcia odpowiedzialności przez oskarżonego.

Także niewiarygodne są wyjaśnienia J. Ś. (1), w których podnosi, iż jego wcześniejsze wyjaśnienia w których przyznał się do ugodzenia nożem pokrzywdzonego zostały wymuszone przez funkcjonariuszy Policji, którzy mieli go bić i kopać. Wyjaśnienia te nie znajdują potwierdzenia w zeznaniach funkcjonariuszy Policji A. D. (k.1007, k.2450v) oraz S. M. ((...)- (...), k.2376). Z zeznań w/w świadków wynika, iż J. Ś. (1) wbrew swoim twierdzeniom nie był bity i kopany przez przesłuchujących go policjantów. A. D. podczas przyjmowania oskarżonego do Zakładu Karnego nie stwierdziła u niego, żadnych obrażeń. Nadto jak wynika z zeznań S. M. podczas przesłuchania J. Ś. (1) poza nim i oskarżonym nie było innych funkcjonariuszy Policji. Był więc przesłuchiwany przez jednego policjanta a nie przez kilku. Ponadto dokumentacja medyczna J. Ś. (1) nie zawiera jakiegokolwiek wzmianki

o odniesionych przez niego obrażeniach. Co istotne należy również podkreślić, iż J. Ś. (1) w toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania oświadczył, iż wyjaśnienia składał dobrowolnie i bez żadnego przymusu (k.44). Oznacza to więc, iż jego późniejsza zmiana wyjaśnień jest tylko i wyłącznie próbą uniknięcia lub zmniejszenia swojej odpowiedzialności karnej za przedmiotowy czyn.

Sąd podzielił w całości wyjaśnienia E. Ł., który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podnoszony przez niego fakt, iż na terenie Skupu (...) nie widział i nie rozmawiał z J. Ś. (1) znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach J. Ś. (1) w zakresie w jakim podzielił je Sąd (o czym wyżej).

Podkreślić należy, iż brak jest dowodów podważających wyjaśnienia E. Ł., który konsekwentnie od początku postępowania w niniejszej sprawie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego czynu. Wprawdzie funkcjonariusze, którzy dokonali zatrzymania obu oskarżonych na terenie Skupu (...) w Ł. twierdzą, iż E. Ł. musiał wiedzieć, o tym, iż przeciwko J. Ś. (1) toczy się postępowanie, to jednak są to tylko ich subiektywne odczucia wynikające z ich wiedzy związanej z uczestnictwem w poszukiwaniach J. Ś. (1), a tym samym wnioski te nie są obiektywne i nie są poparte żadnymi innymi dowodami.

Wobec powyższego należało podzielić wyjaśnienia E. Ł..

Sąd podzielił w całości zeznania M. W. (k.4-5, k.1005v-1006v, k.1468, k. 2048, k.2321-2321v) i E. W. (1) (k.1007, k. 2376v-2377). Oboje zgodnie potwierdzili, iż w dniu zdarzenia J. W. wyszedł z domu ok. godziny 20-21 celem wyrzucenia śmieci. M. W. po upływie 30 minut usłyszał dochodzące z zewnątrz krzyki i zobaczył jak jego ojciec siedzi na ławeczce i trzyma się w okolicach brzucha. Od ojca dowiedział się, iż sprawca ugodził go nożem w brzuch, po czym zbiegł.

Natomiast E. W. (2) podkreśliła, iż po tym jak usłyszała krzyk męża to stojąc na balkonie widziała jak jej mąż biegł za nieznanym mężczyzną.

Zeznania w/w świadków znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach J. Ś. (1) w zakresie w jakim podzielił je Sąd (o czym wyżej) i w związku z tym Sąd nie znalazł podstaw aby odmówić im wiarygodności.

Powyższe okoliczności znajdują także potwierdzenie w zeznaniach D. W. (k. 8v, od słowa (...) do końca na k.9 , k.755, k.1494v, k.2048, k.2423-2423v) i A. Ł. (k.19, k.754v-755,k.1494v-1495,k.2260v-2261,k.2450v). Oboje słyszeli w dniu zdarzenia krzyki J. W.. A. Ł. stojąc na balkonie widziała jak nieznaną jej mężczyzna uciekał w kierunku ulicy (...). Natomiast D. W. widział J. W., który biegł w kierunku ulicy (...), a następnie gdy wracał usiadł na ławce. Nie widział natomiast uciekającego mężczyzny.

Zeznania w/w świadków wzajemnie się uzupełniają tworząc logiczną całość. Sąd zwrócił uwagę na fakt, iż w toku przewodu sądowego w ich zeznaniach pojawiły się nieścisłości, które w ocenie Sądu wynikają ze znacznego upływu czasu jaki minął od zdarzenia którego byli świadkiem do momentu składania zeznań w toku przewodu sądowego i nie mają wpływu na ustalony stan faktyczny.

Sąd podzielił zeznania D. Ś. (k.29-30,k.2450v), brata J. Ś. (1), który potwierdził, iż jego brat wychodził z domu m.in. ok. godziny 20. Nie widział też jak zabiera nóż z domu. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego w zakresie w jakim podzielił je Sąd (o czym wyżej).

Fakt, iż świadek nie jest w stanie opisać w co był tego dnia ubrany J. Ś. (1), nie wpływa na wiarygodność jego zeznań, gdyż mógł nie zwracać uwagi na te szczegóły, gdyż były dla niego nieistotne. Nadto sam oskarżony wyjaśnił, iż nóż zabrał z domu w taki sposób, że nikt z domowników nie odnotował tego faktu.

Za wiarygodne co do okoliczności poszukiwań J. Ś. (1) oraz zatrzymania E. Ł. i J. Ś. (1) Sąd uznał zeznania funkcjonariuszy Policji: M. N. (k.230v-231, k.753v, k.1539, k.2317-2317v), W. P. (k.2318), D. K. (k. 225, k. 752, 1493, k.2318-2319), D. Z. (k. 226-227, k.752v-753, k.1493v-1494, 2049, k.2319v-2320), którzy brali udział w czynnościach mających na celu ujęcie J. Ś. (1), po tym jak ten zbiegł z obserwacji w szpitalu. Wszyscy zgodnie potwierdzili, iż J. Ś. (1) został zatrzymany na terenie Skupu (...) w Ł., gdzie schronił się w jednym z jego pomieszczeń. Okoliczności te są bezsporne, a zeznania w/w świadków w tym zakresie wzajemnie się uzupełniają tworząc logiczną całość.

Natomiast twierdzenia funkcjonariuszy co do tego, że E. Ł. musiał wiedzieć, że J. Ś. (1) jest poszukiwany są jedynie ich osobistymi poglądami, nie mającymi potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Zdaniem Sądu o tym, że E. Ł. nie wiedział, że J. Świdorski uciekł z konwoju i ukrył się świadczy także bardzo krótki okres od momentu ucieczki do czasu zatrzymania.

Sąd podzielił również w całości zeznania funkcjonariusza Policji D. M. (2) (k.2375v-2376), który dokonał zatrzymania J. Ś. (1) na terenie Skupu (...) w Ł.. Jego zeznania w całości korespondują z zeznaniami w/w funkcjonariuszy Policji tworząc z nimi logiczną całość co do faktu poszukiwań i zatrzymania J. Ś. (1). Dlatego też Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiary zeznaniom D. M. (1).

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania T. T. (1) (k.2375-2375v), która opisała w jaki sposób J. Ś. (1) uciekł z jej gabinetu w trakcie badań.

Sąd podzielił w całości zeznania funkcjonariuszy Policji A. D. (k.1007, k.2450v) oraz S. M. ((...)- (...), k.2376). Z zeznań w/w świadków wynika, iż J. Ś. (1) wbrew swoim twierdzeniom nie był bity i kopany przez przesłuchujących go policjantów. A. D. podczas przyjmowania oskarżonego do Zakładu Karnego nie stwierdziła u niego, żadnych obrażeń. Nadto jak wynika z zeznań S. M. podczas przesłuchania J. Ś. (1) poza nim i oskarżonym nie było innych funkcjonariuszy Policji.

Zeznania w/w świadków są logiczne , rzeczowe i konsekwentne i brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd nie podzielił zeznań K. K. (1) (k.1539,k.2450v) której twierdzenia, że J. Ś. (1) został przywieziony pobity do Aresztu śledczego nie znajdują potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowy, a zwłaszcza w zeznaniach A. D. (o czym wyżej).

Zeznania K. K. (2) (k.2320v), M. P. (k.2320v), T. T. (2) (k.395-396,k.1079,k.2450v), P. N. (k.1539v,k.2450v), J. K. (k.1951v-1952,k.2450v), R. Ś. (k.35,k.820,k.2450v) nie wnoszą nic istotnego do meritum sprawy.

Za wiarygodne Sąd uznał dowody zgromadzone w toku postępowania: protokół oględzin miejsca (k.6-7v), Protokół przeszukania (k.23-24);Protokół zatrzymania rzeczy (k.26-28 k.81-83; k.85-87);Dokumentacja lekarska (k.61-75); Protokół oględzin rzeczy (k.88-89); Wywiad policyjny J. Ś. (1) (k.91,241,405) Protokół pobrania materiału porównawczego (k.92); Odpis wyroku II K 209/06 SR w Łukowie (k.107);Odpis wyroku II K 177/05 SR w Łukowie (k.108-109); Protokół sekcji zwłok wraz z opinią (k.110-120); Dokumentacja lekarska (k.121-155, 169-189); Opinia kryminalistyczna nr BE- (...)

z zakresu badań daktyloskopijnych (k.305-308) ; Opinia kryminalistyczna z zakresu badań śladów Genetycznych (k.313-321); Opinia kryminalistyczna z zakresu badań mechanoskopijnych (k.325-328); Opinia sądowo-psychiatryczna dot. J. Ś. (k. 334-336); Protokół przeszukania (k.373-375); Protokół oględzin (k.386-387); Protokół zatrzymania rzeczy (k.388-390); Protokół odtworzenia utrwalonych zapisów (k.400-401); Opinia psychiatryczna dotycząca J. Ś. (1) (k.418-419); Opinia psychiatryczna dotycząca E. Ł. (k.453-457);Opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca J. Ś. (1) (k.515-529); Opinia sądowo-psychologiczna dotycząca J. Ś. (1) (k.530-545); Kserokopia książeczki zdrowia dotycząca J. Ś. (k.729-731, k.733-735); Książeczka zdrowia dotycząca J. Ś. (1) (k.789); Kserokopia historii choroby dotycząca J. W. (k.798); Opinia (...) w L. dotycząca J. W. (k.845-847);

Z protokołu sekcji zwłok wraz z opinią (k.110-120) wynika, iż u J. W. stwierdzono obrażenia w postaci rany klutej na przedniej powierzchni klatki piersiowej po stronie lewej długości 14,5 cm wraz z kanałem biegnącym od góry ku dołowi oraz nieco ku tyłowi, który zakończył się w świetle żołądka. Obrażenia te skutkowały rozstrojem jego zdrowia a następnie zgonem wymienionego w dniu 01 lipca 2007 roku w wyniku ciężkiej niewydolności krążeniowo oddechowej, spowodowanej utraceniem do światła przewodu pokarmowego znacznej ilości krwi. W/W rana została zadana narzędziem ostrym, ostrokończystym.

Z opinii psychiatrycznej dotyczącej E. Ł. (k.453-457) wynika, iż nie stwierdzono u niego objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. W chwili zarzucanego mu czynu miał zachowaną zarówno zdolność jego rozpoznania jak i pokierowania swoim postępowaniem.

Jak wynika z opinii sądowno-psychiatrycznej dotyczącej J. Ś. (1) (k.515-529) nie rozpoznano u niego choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego ani zespołu psychoorganicznego. Biegli rozpoznali u niego nieprawidłową dysocjalną osobowość oraz uzależnienie od alkoholu. W czasie zarzucanego mu czynu stan psychiczny J. Ś. (1) nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu jak i zdolności do pokierowania swoim zachowaniem.

Z opinii sądowno-psychologicznej dotyczącej J. Ś. (1) (k.530-545) wynika, iż charakteryzuje go nie zrównoważenie emocjonalne przejawiające się tendencją do przeżywania stanów napięcia i irytacji. Jest drażliwy, łatwo się uraża i ma tendencję do impulsywnych wybuchów złości nawet przy niewielkim pobudzeniu. Takie zachowania są aprobowanym i przyjętym przez J. Ś. (1) sposobem rozwiązywania konfliktów.

Z opinii (...) w L. dotyczącej J. W. (k.845-847) wynika, iż przyczyną zgonu J. W. była przedłużająca się niewydolność krążeniowo-oddechowa spowodowana tym, że w następstwie rany klutej przedniej powierzchni klatki piersiowej utracił on do światła przewodu pokarmowego znaczną ilość krwi.

Sąd w całości podzielił ustalenia zawarte w/w dokumentach i opiniach, bowiem zostały one sporządzone przez osoby kompetentne, w granicach przyznanych im uprawnień, zgodnie z wymogami zakreślonymi przez przepisy prawa, a treść ich nie była przez strony podważana i kwestionowana.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie pozwolił na uznanie J. Ś. (1) za winnego tego, że w dniu 28 czerwca 2007 roku w Ł., woj. (...) działając w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia J. W. zadał mu uderzenie nożem w okolice klatki piersiowej w wyniku czego doznał on rany klutej na przedniej powierzchni klatki piersiowej po stronie lewej długości 14,5 cm wraz z kanałem biegnącym od góry ku dołowi oraz nieco ku tyłowi, który zakończył się w świetle żołądka, co skutkowało rozstrojem jego zdrowia a następnie zgonem wymienionego w dniu 01 lipca 2007 roku w szpitalu w Ł. w wyniku ciężkiej niewydolności krążeniowo oddechowej, spowodowanej utraceniem do światła przewodu pokarmowego znacznej ilości krwi tj czynu wyczerpującego dyspozycję art. 148 § 1 kk.

Jak wynika z powyższego Sąd zmienił opis czynu zarzucanego oskarżonemu poprzez przyjęcie zamiaru ewentualnego zabójstwa a nie bezpośredniego.

Zgodnie z art. 148 § 1 kk, kto zabija człowieka podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 8, karze 25 lat pozbawienia wolności albo karze dożywotniego pozbawienia wolności.

Czasownikowe znamię „zabija człowieka” obejmuje każdy rodzaj zachowania prowadzący do pozbawienia człowieka życia. Zabójstwo jest przestępstwem materialnym, którego dokonanie następuje z momentem zaistnienia skutku w postaci śmierci człowieka, polegającej na nieodwracalnym ustaniu funkcji pnia mózgu. Strona podmiotowa czynu z art. 148 § 1 kk charakteryzuje się umyślnością, która może przybrać zarówno postać zamiaru bezpośredniego jak i ewentualnego.

Zamiar w postaci zamiaru bezpośredniego lub chociażby ewentualnego jest koniecznym znamieniem podmiotowym każdego przestępstwa umyślnego i musi obejmować wszystkie znamiona przedmiotowej strony przestępstwa. Przy istnieniu zamiaru bezpośredniego sprawca musi „chcieć” natomiast przy zamiarze ewentualnym, przynajmniej „godzić” się na realizację zespołu przedmiotowych znamion czynu zabronionego. Zamiar musi być więc ustalony w sposób nie budzący wątpliwości, poparty dowodami natury obiektywnej. Musi być on ustalony zarówno na podstawie okoliczności podmiotowych (a więc dotyczących woli, motywacji sprawcy), jak również okoliczności przedmiotowych – a więc wynikających

ze sposobu działania sprawcy, jego zachowania się w czasie czynu, użytych narzędzi, sposobu zadawania ciosów, ich intensywności, umiejscowieniu, jak również okoliczności zdarzenia dotyczących wzajemnych relacji oskarżonego i pokrzywdzonego. Zamiar ewentualny w wypadku zabójstwa charakteryzuje się tym, iż sprawca nie chcąc wprawdzie zabić człowieka, godzi się jednak na spowodowanie takiego skutku. Sprawca swoją świadomością obejmuje ten skutek jako możliwy, który może zaistnieć przy realizacji zachowania prawnokarnie relewantnego.

Brak jest zdaniem Sądu wystarczających dowodów na wnioskowanie, że oskarżony J. Ś. (1) zadając cios nożem w okolice klatki piersiowej działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego .

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego ani zadanie ciosu w miejsce dla życia ludzkiego niebezpieczne, ani też użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka same przez się nie decydują jeszcze o tym, że sprawca działa w zamiarze, chociażby ewentualnym, zabójstwa. Przypisanie takiego zamiaru jest możliwe jedynie na podstawie całokształtu okoliczności przedmiotowych i podmiotowych, z których jednoznacznie wynika, że sprawca chcąc spowodować uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia, swoją zgodą obejmował tak wyjątkowo ciężki skutek jakim jest zadanie śmierci człowiekowi. Okoliczności te to: godzenie w ważne dla życia ludzkiego organy, siła ciosu, wielokrotność ciosów, rodzaj i rozmiary narzędzia, głębokość i kierunek ran, rodzaj uszkodzeń ciała, stopień zagrożenia dla życia ludzkiego, stosunek sprawcy do pokrzywdzonego, jego właściwości i dotychczasowy tryb życia, jego zachowanie się przed popełnieniem przestępstwa, pobudki, motywy oraz tło zdarzenia.

Sąd uznał, iż J. Ś. (1) działał z zamiarem ewentualnym dokonania zabójstwa. Świadczy o tym charakter użytego narzędzia, którym jak wynika z wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim podzielił je Sąd, był nóż o długości ostrza 15 cm oraz miejsce zadania ciosu tj. klatka piersiowa. Z powyższego wynika że oskarżony godził się na to, że skutkiem jego zachowania może być zgon pokrzywdzonego. W ocenie Sądu każdy przeciętny człowiek posiada wiedzę, że klatka piersiowa jest miejscem szczególnie delikatnym, a użycie noża może w sposób oczywisty prowadzić do zgonu. W tej sytuacji również oskarżony musiał przewidywać taką możliwość zwłaszcza, że nie jest on osobą chorą psychicznie ani upośledzoną.

Podkreślenia wymaga także to, iż o braku zamiaru bezpośredniego po stronie oskarżonego świadczy również fakt, iż przed przedmiotowym zajściem pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym nie było konfliktów (nie znali się). Pokrzywdzony był przypadkową ofiarą. Brak jest również motywu do działania z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony nawet nie patrzył się w stronę pokrzywdzonego tylko odruchowo wyciągnął nóż i zadał cios. Nadto należy mieć na uwadze, iż zadany został jeden cios, mimo, iż J. Ś. (1) miał obiektywną możliwość ponowienia działania. Gdyby bowiem oskarżony chciał zabić pokrzywdzonego to ponowił by uderzenie zwłaszcza, że pokrzywdzony podjął próbę ujęcia J. Ś. (1), gdy ten po zadaniu ciosu uciekł z miejsca zdarzenia.

Gdyby nawet przyjąć, że J. W. zaczepił oskarżonego, tak jak ten twierdzi w swoich wyjaśnieniach, to fakt ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Na marginesie należy zaznaczyć, iż nie odnaleziono przedmiotowego noża, gdy oskarżony zgubił go w trakcie ucieczki.

W związku z powyższym Sąd przyjął, iż oskarżony działał z zamiarem ewentualnym i zmienił opis czynu zarzucanego oskarżonemu (o czym wyżej).

Przystępując do wymiaru kary Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 53 §1 i §2 k.k. Ponadto Sąd miał w polu widzenia fakt, że życie każdego człowieka niezależnie od wieku, stanu zdrowia, reprezentowanego poziomu wiedzy, kultury, stanu rodzinnego i realnej społecznej przydatności jest wartością uniwersalną, bez żadnego przymiotnika i podlega jednakowej ochronie prawnej (wyrok SN z dn. 17 lutego 1989 roku., IV KR 15/89, OSP 5-6/90, poz. 234). W hierarchii dóbr chronionych prawem życie ludzkie więc zajmuje bezsprzecznie najwyższą rangę.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę 13 lat pozbawienia wolności. Przepisy kodeksu karnego za popełnienie zbrodni zabójstwa przewidują karę na czas nie krótszy od lat 8 pozbawienia wolności, 25 lat pozbawienia wolności albo dożywotniego pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu zasadne jest wymierzenie oskarżonemu J. Ś. (1) kary w wymiarze 13 lat pozbawienia wolności, którą Sąd uznał za adekwatną do stopnia winy i sprawiedliwą zarówno z punktu widzenia prewencji szczególnej, jak i ogólnej. Jej wymiar będzie wystarczający dla uzmysłowienia oskarżonemu naganności jego zachowania. Surowość kary wynika z wagi czynu godzącego w największe dobro człowieka jakim jest życie. Sąd w pełni podziela opinię, że przestępstwa przeciwko życiu ze względów prewencji ogólnej powinny być karane w sposób zdecydowany.

W ocenie Sądu kara 25 lat pozbawienia wolności, o wymierzenie której wnosił oskarżyciel publiczny, byłaby w tym przypadku zbyt surowa – jej wymiar przekraczałby cele resocjalizacji oskarżonego i nie byłby adekwatny do okoliczności czynu. W tej konkretnej sytuacji miałyby w rzeczywistości ma funkcję quasi eliminacyjną i zasadniczo winna być orzekana wobec sprawców przestępstw, co do których trudno przypisywać możliwości resocjalizacyjne, a nadto w sytuacji istotnego braku okoliczności łagodzących.

Podkreślić należy, iż w czasie długotrwałego pozbawienia wolności powstają nieodwracalne zmiany w osobowości skazanego (syndrom trwałej izolacji), powodujące poważne trudności adaptacyjne po opuszczeniu zakładu karnego, które zwiększają się wraz z wiekiem osoby opuszczającej zakład karny po okresie długiej izolacji penitencjarnej. W tej sytuacji wnioskowana kara 25 lat pozbawienia wolności niewątpliwie zwiększałaby trudności adaptacyjne J. Ś. (1) po opuszczeniu przez niego Zakładu Karnego co mając na uwadze aktualne tempo rozwoju cywilizacyjnego prowadziłyby do eliminacji oskarżonego ze społeczeństwa.

Wymierzając oskarżonemu karę 13 lat pozbawienia wolności jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił stosunkowo młody wiek oskarżonego w momencie popełnienia przypisanego mu czynu oraz wyrażenie żalu przez oskarżonego (k.34).

Jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę stopień szkodliwości społecznej czynu mający swój wyraz w rodzaju użytego narzędzia i sposobie działania oskarżonego polegający na ugodzeniu nożem w klatkę piersiową. Za istotną okoliczność obciążającą uznać należy fakt, iż w momencie popełnienia przypisanego mu czynu był pod wpływem alkoholu. Na niekorzyść J. Ś. (1) przemawia jego dotychczasowa karalność (dane o karalności k.2431-2433 Odpis wyroku II K 209/06 SR w Łukowie k.107; Odpis wyroku II K 177/05 SR w Łukowie k.108-109) oraz negatywna opinia środowiskowa (k.192-192v)

W związku z tym tylko kara 13 lat pozbawienia wolności będzie w tym przypadku skutecznie przeciwdziałać powrotowi na drogę przestępstwa, skutkując ponadto utwierdzeniem w społeczeństwie przekonania o konieczności postępowania zgodnego z prawem i stanie się wyraźnym sygnałem, że wszelkie przestępne działania skierowane przeciwko istotnemu dobru prawnemu jakim jest życie człowieka spotkają się ze stanowczą i racjonalną reakcją ze strony wymiaru sprawiedliwości.

Sąd na podstawie art. 63 §1 kk na poczet orzeczonej kary (omyłkowo określonej jako łączna) pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 19 czerwca 2013 roku do dnia 13 maja 2014 roku;

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie E. Ł. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję artykułu 239§1 k.k.

W świetle art. 239§1 k.k., kto utrudnia lub udaremnia postępowanie pomagając sprawcy przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego uniknąć odpowiedzialności karnej

w szczególności kto sprawcę ukrywa, zacierając ślady przestępstwa w tym przestępstwa skarbowego albo odbywa za skazanego karę podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

O "utrudnianiu" postępowania, w rozumieniu art. 239 § 1 k.k., możemy mówić dopiero wówczas, gdy podjęte przez sprawcę zabiegi w tym kierunku miały faktycznie negatywny wpływ na postępowanie, czyniąc osiągnięcie celu, o jakim mowa w art. 297 § 1 k.p.k. trudniejszym, bardziej odległym, wymagającym przeprowadzenia dodatkowych czynności.

W formie „utrudnienia” postępowania jest to przestępstwo materialne, ([w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd., art. 239 k.k.). Dla bytu przestępstwa poplecznictwa konieczna jest świadomość sprawcy, że osoba, której pomaga uniknąć odpowiedzialności karnej, popełniła przestępstwo, oraz zamiar utrudnienia lub udaremnienia w jakikolwiek sposób postępowania karnego przeciwko tej osobie, zarówno przed jego wszczęciem, jak i w każdym stadium toczącego się już procesu. Wymagana świadomość poplecznictwa nie musi mieć charakteru ani pewności, ani dokładnej wiedzy o rodzaju i okolicznościach popełnionego przestępstwa, lecz wystarczy przewidywanie, że dana osoba dopuściła się czynu, za który grozi jej odpowiedzialność karna, jeżeli przewidując taką możliwość sprawca godzi się pomóc tej osobie w uniknięciu odpowiedzialności karnej (wyrok SN z 5 lutego 1973 r., I KR 340/72, OSNKW 1973, nr 7-8, poz. 98). Występek poplecznictwa jest więc występkiem umyślnym, który może być popełniony tak z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym.

W realiach przedmiotowej sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących, iż E. Ł. miał nie tylko wiedzę na temat, iż przeciwko J. Ś. (1) prowadzone jest jakiegokolwiek postępowanie, ale również nie można przyjąć, iż na podstawie okoliczności sprawy przewidywał, iż taki fakt miał miejsce.

E. Ł. nie wiedział o tym, iż J. Ś. (1) zbiegł z obserwacji ze Szpitala, która miała miejsce w związku z prowadzonym przeciwko J. Ś. postępowaniem. Nie wiedział również w jakim celu funkcjonariusze Policji pojawili się na terenie Skupu (...) w Ł.. Z wyjaśnień J. Ś. (1), w zakresie w jakim podzielił je Sąd nie wynika, aby J. Ś. (1) do momentu zatrzymania widział się

i rozmawiał z E. Ł.. Twierdzenia zaś policjantów, którzy dokonali zatrzymania E. Ł. i J. Ś. (1), a które dotyczą tego, iż E. Ł. „musiał wiedzieć” o postępowaniu prowadzonym przeciwko J. Ś. (1) nie znajdują oparcia w materiale dowodowym. Co istotne brak jest dowodów wskazujących, iż przed zatrzymaniem obu oskarżonych spotkali się i rozmawiali. O tym, iż przeciwko J. Ś. (1) prowadzone jest jakiegokolwiek postępowanie wiedziało tylko wąskie grono osób, a mianowicie sam J. Ś. (1) z racji swojej sytuacji procesowej, członkowie rodziny pokrzywdzonego i funkcjonariusze policji wykonujący czynności operacyjne w związku z zarzutem postawionym J. Ś. (1). Natomiast E. Ł. nie wiedział, iż J. Ś. (1) jest podejrzany o popełnienie przestępstwa. Nadto z samego faktu pojawienia się funkcjonariuszy Policji na terenie Punktu Skupu (...) w Ł. nie można było wyprowadzić wniosku, iż poszukują oni uciekiniera, zwłaszcza, iż E. Ł. i J. Ś. (1) zobaczyli się dopiero w momencie zatrzymania. Brak jest bowiem jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, iż widzieli się i rozmawiali wcześniej (o czym wyżej).

Tym samym także na podstawie towarzyszących okoliczności E. Ł. nie mógł wiedzieć, iż J. Ś. (1) jest poszukiwany przez Policję w związku z prowadzonym przeciwko niemu postępowaniem.

Wobec powyższego należało uniewinnić E. Ł. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na zasadzie art. 624§1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego J. Ś. (1) od opłaty zaś wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa. Oskarżony nie posiada żadnego majątku i pozostaje na utrzymaniu matki. Ponadto Sąd miał na uwadze to, iż w stosunku do oskarżonego została orzeczona wieloletnia kara pozbawienia wolności i tym samym jego możliwości zarobkowe zostały w znacznym stopniu ograniczone.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z § 2 ust. 1 i 3, § 14 ust. 2 pkt 5 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.) Sąd

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. K., Kancelaria Adwokacka ulica (...) (...)-(...) L. kwotę 3468,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę J. Ś. (1) sprawowaną z urzędu.

Na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. koszty postępowania dotyczącego E. Ł. Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Na podstawie art. art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S., Kancelaria (...) ulica (...), (...)-(...) L. kwotę 3468,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak na wyroku.